

SAVAŞ ÇEŞİTLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

الْقِتَالُ قِتَالَانِ قِتَالُ الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا أَوْ
يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ وَقِتَالُ الْفِئَةِ
الْبَاغِيَةِ حَتَّى تَفِيءَ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِذَا فَاءَتْ
أُعْطِيَتِ الْعَدْلُ

(كر. عن بشير بن عون عن بكار عن ابى أمامة)

RE. 227/1 (El-kıtâlü kıtâlâni: Kıtâlü'l-müşrikîne hattâ yü'minû, ev yu'tu'l-cizyete an yedin vehüm sağirûne, ve kıtâlü'l- fieti'l-bâğiyeti hattâ tefie ilâ emri'llâhi, feizâ fâet u'tıyeti'l-adlü.)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Hiz. Ümame RA'dan.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!”

[*Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...*]

“—Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!”

[*Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...*]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!

[*Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...*]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Kıtal İki Çeşittir

İbn-i Asâkir, Ebû Ümâme RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

الْقِتَالُ قِتَالَانِ قِتَالُ الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا أَوْ
يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ وَقِتَالُ الْفِئَةِ
الْبَاغِيَةِ حَتَّى تَفِيءَ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِذَا فَاءَتْ
أُعْطِيَتِ الْعَدْلُ

(كر. عن بشير بن عون عن بكار عن ابي امامة)

¹ Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.III, s.124, no:1122; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.X, s.245; Ebû Ümâme RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XV, s.217, no:15353.

RE. 227/1 (El-kıtâlü kıtâlâni: Kıtâlü'l-müşrikîne hattâ yü'minû, ev yu'tu'l-cizyete an yedin vehüm sâğirûne; ve kıtâlü'l- fieti'l-bâğiyeti hattâ tefie ilâ emri'llâhi, feizâ fâet u'tiyeti'l-adlü.)

(El-kıtâlü kıtâlâni) “Harp iki türdür: (Kıtâlü'l-müşrikîne hattâ yü'minû) Müşriklerle, onlar iman edinceye kadar, (ev yu'tu'l- cizyete an yedin vehüm sâğirûne) yahut zelil bir halde cizye vermeyi kabul edinceye kadar. (Ve kıtâlü'l-fieti'l-bâğiyeti hattâ tefie ilâ emri'llâhi) İsyan etmiş taifeye karşı, onlar Allah'ın emrini kabul edinceye kadar. (Feizâ fâet u'tiyeti'l-adlü) Eğer isyandan dönerlerse, adaletle muamele edilir.”

Dersimiz kıtal. Kıtal; dövüşmek, mukatele, muharebe. Bu mukatele, muharebe iki nevidir. İki çeşit muharebe olur:

1. Birisi dinsizler, imansızlar, müşrikler, kafirler... Bunlarla muharebe yapılır, bunlar ta imana gelinceye kadar. Bunlar dine, imana, İslam'a girinceye kadar bunlarla dövüşmek, muhabere etmek -kıtal diye tabir olunuyor-müminlerin vazifesi sayılmış.

Yahut muharebe edemeyecek duruma gelirler ve derler ki

“Size ne istiyorsanız verelim. Bizi kendi halimize bırakın.” O zaman onlar da derlermiş ki “Şu kadar para vereceksiniz bize. Biz de sizi serbest bırakacağız.” Bizim idaremiz altında verdikleri vergiye ‘cizye’ deniyor. Vergi değil de cizye, o kurtuluşlarına mukabil. Bu teslimiyeti yapıncaya kadar muharebe etmeye, kıtal etmeye müminler vazifelendirilmiş.

Ya iman edecek yahut para vermek suretiyle kendisini kurtaracak. Yâni kendi rızasıyla.

2. İkinci bir muharebe, memleketler içerisinde daima eşkiyalar türer. Her zaman olagelen şeyler. Buna ‘bâğiye’ diyorlar ki gerek hükümete karşı isyan suretiyle olsun, gerekse eşkiyalık suretiyle, yol kesmek suretiyle olsun; hududu tecavüz etmiş, azgınlık yapmış, halka zulüm yapıyor, tecavüz ediyor. Bunlarla dövüşmek de o müşriklerle dövüşmek gibidir. Müşrikleri nasıl imana getirmek için dövüşülüyorsa, bu bâğiyele de yola getirmek için bunlarla dövüşülür.

Nitekim Hz. Ali Efendimiz, Hz. Muaviye ile dövüştü. Çünkü Hz. Muaviye bâği idi o sırada. Hilafet Hz. Ali’de olduğu halde ona karşı isyan etti, itiraz etti, itaat etmedi. O zaman ona asker gönderilip muharebe edildi. Demek ki bu caiz.

Ama o da müslüman ya, o da müslüman ama gavur değil o. Bâği, müslüman. Müslüman ama hududu tecavüz etmiş, teslim olmuyor, hadde tecavüz ediyor, hıyanetlikler yapıyor, zulümler yapıyor, yollar soyuyor, eşkiyalık yapıyor, halka eziyetler yapıyor; bunları da yola getirmek için bu bâğilerle de muharebe etmek, kıtal etmek yine müslümanların borcu oluyor.

Hatta bir muharebe oldu. Tabi iki taraftan da birçok şehitler verildi. Hz. Ali Efendimiz dedi ki:

“—Bâği giden kardeşlerinizi defnedin!”

Yani ölmeleriyle gavur olmadılar onlar. Hz. Ali Efendimiz'e karşı gelmeleriyle de gavur olmadılar. O iki tarafın içtihadıyla yaptıkları bir muharebeydi. Demek ki imanlı olarıktan kabahat etmeleriyle kardeşlikten çıkmıyorlar. Onun için, "Kardeşlerinizi defnedin!" dedi.

Onun için bu bâğilerle de her zaman muharebe etmek vazifemizdir.

"—E bu kardeşimiz, müslüman. Nasıl vuralım canım, olur mu?"

Evet olur. Çünkü hududu tecavüz etmiş, eşkıya... Bırakırsan memleketi daima rahatsız ederler. Halkın, memleketin huzurunu bozmamaları için, bunlarla da ıslah yolunda dövüşmek lazım. Ta onlar Allah'ın emrine teslim oluncaya kadar.

b. Görünmez Düşmanla Muharebe

Şimdi şurası mihrap. Mihrap da dövüş yeri, muharebe meydanı, muharebe yeri demek. Bu muharebe meydanında görünmeyen bir düşmanla muharebe var. Bunlar görünen düşman; dinsiz veyahut zalim, bâği, eşkıya... Bunlar görünüyor.

Fakat bu mihrap denilen dövüş yerindeki düşman, gözle görülmez, elle de tutulmaz. Binaen aleyh onun muharebesi elbette karşıdaki şahsın muharebesinden daha zordur. Çünkü göremiyorsun, tutamazsın, ele avuca gelmez. Binaen aleyh onunla uğraşmak diğer düşmanlarla uğraşmaktan daha zordur.

Burada en kuvvetli olan ilim olacak. Bu muharebede, mihraplarda olan muharebedeki

zaferi cahillerle, cahillikle elde etmenin imkânı yoktur. Buradaki zafer ancak ilmin mahsulü olur. Şimdi bir de Kâbemiz var bizim, el-hamdü lillâh. Buraya hacılarımız daima gidiyor. Bu mihraplar da hep bu Kabe'ye döndürülmüştür. Dünyanın her tarafındaki mihrapların bu dönüş yerleri Kâbe dediğimiz Mekke-i Mükerreme'deki merkez noktasıdır. Hacılarımız da hep oraya gider. Ömründe bir kere gitmek de, şartlarını taşıyan her müminin boynuna farz-ı ayındır.

Fakat bilirsiniz ki dövüşme denilen, muharebe denilen şey usta askerle olur. Acemi askerle dövüş olmaz. Acemi askeri dövüşe, cepheye, muharebeye sokarsan yenilir. Çünkü düşman görmemiş, ateş görmemiş, top görmemiş... Korku gelir içerisine. Efendim şaşırır, yapacağı hareketleri yapamaz filan.

Onun için usta olmak lazım ki, muharebedeki korkmasın. Mesela 30 yaşındaki delikanlı ile 18 yaşındaki delikanlının dövüşü bir olur mu? Öteki görmüş, geçirmiş, her şeyi biliyor filan, düşmanın elinden kolaylıkla kurtulur. Ve düşmanı da kaçıırır, korkutur. Fakat 18 yaşındaki çocuk top seslerini duyunca ödü kopar. Korkar. Beceremez bu işi.

Onun için bu mihraplara müslümanların beş defa girişleri o dövüşe alışma oluyor. Mütemadiyen. Bir gün dövülürsün ama, ertesi gün de dövülmemek için çalışırsın. Daha ertesi gün kendine daha bir tertip verirsın, düşmanın hareketlerine göre kendine bir hareket almaya çalışırsın.

Bunun en güzeli de Mekke’de oluyor işte. Mekke’de bütün müslümanlar toplanıyor, şeytan da orda. Efendim bir muharebe meydanı orası şimdi. Büyük muharebe meydanı. ‘Meydan muharebesi’ orası şimdi. Kolay bir şey değil. Bütün müslümanlar oraya toplanmış, şeytan da orda şimdi. Gidiyoruz taşıyoruz ama taşları da boşa atıyoruz zannederseniz. Yine bizi yeniyor o. İnşallah Cenab-ı Hakk’ın inayetiyle biz onları yenmiş oluruz.

Onun için tekrar tekrar gidenlere darılma. Dövüşe, harbe tekrar tekrar gidene “Sen evvelki muharebede vardın. Şimdi niye gidiyorsun” der misin ona! Herif alışmış muharebe etmeye, cengâver adam, şecaati de var, korkmuyor, her hâlde atılıyor. Der misin ona ki:

“—Sen geçen harpte vardın, bu harbe niçin giriyorsun?” demezsin.

Kimse demez. “Aferin, maşallah! deriz. Babayiğit adam korkmuyor, Allah için gidiyor.

Binaen aleyh hacca da böyle tekrar tekrar gidenlere sen bir “maşallah” daha de! Bir “maşallah” daha de!

Çünkü oraya gitmekle birçok sıkıntıyı göze alıyor. Sefa yeri değil orası. Birçok meşakkati, mihneti de var. Avrupa’daki gezişe benzemez. Hele yazın sıcaklarda görsen! Orası adama “anasından emdiği sütü burnundan getirir.” dedikleri gibi. O sıcakların altında o vazifeyi yapmak da kolay bir şey değildir. Şimdi de soğuk, başka.

c. Nefisle Dövüşmek

Onun için kıtal -iki dedi Efendimiz SAS amahaddizatında üç oldu. Birisi de nefis ile uğraşmak ve dövüşmek. Nefsle dövüşmek için şuraya yöneliyor ve oradan Allah-u Teala'dan yardım istiyoruz:

“—Ya rabbi sen bu şeytanı bize musallat ettin. Beni kandırmaya çalışıyor. Beni günahlara sokmaya çalışıyor. Birçok fenalıkları içime atıyor. Ben bunun hakkından gelemem ki. Elinden tutacak bir şeyim yok. Tamam. Binaen aleyh sen bana yardım edersen, beni muhafaza edersen, beni korursan ben bunun elinden kurtulabilirim. Yoksa sen beni bana bırakırsan, ben kendi başıma bunun hakkından gelemem” diyerekten burada yardım isteme yeri geliyor.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(الفاتحة: هـ)

(*Iyyâke na'budu ve iyyâke nesta'in*) “Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım bekleriz.” (Fatiha, 1/5) diye bunu günde beş defa Cenab-ı Hakk'a arz ediyoruz.

Bir görünüş şeklimiz var. Buna ceset diyoruz. Bu ceset biliyoruz ki topraktan yaratılmıştır. Ve nihayetinde yine bu cesedi toprağın içine götürüp teslim ediyoruz. Bu cesedi toprağa teslim ettikten sonra malum hepiniz biliyorsunuz ki az bir zaman sonra o ceset toprağa inkılap ediyor, ne eti kalıyor, ne de kemiği, derisi; hepsi çürüyüp gidiyor.

Binaen aleyh, bu bedenin içerisinde bir kıymetli cevher var. Bu kıymetli cevheri bu beden taşıyor. Bu bedenin kıymeti, o cevheri taşıdığındandır. O cevheri taşıyan bu beden toprağa gidiyor ama o cevher toprağa gitmiyor. Cevher toprağa inkılap etmez. Cevher cevherdir. O cevheri taşıdığı için bu beden kıymetlidir. Ama iş etinde, kemiğinde değil içindeki cevherdedir. Onun cevherine gönül diyorlar, kalp diyorlar, akıl diyorlar, ruh diyorlar, akl-ı evvel diyorlar... 30 tane kadar ad sayıyorlar.

Binaen aleyh, insanın insanlığı burada. O kalp merkezdir yani. Kâbe nasıl merkezse gönül de insanda bir merkezdir ki insanın iradesi, işi, hareketi oradan idare olunur. Gönlün iyiye iyi işler senden zuhur eder. Gönlün kötüyle senden kötü işler zuhur eder. Binaenaleyh düşmanla kıtal etmek, dövüşmek, onu imana getirinceye kadar uğraşmak nasıl borcumuzsa; içimizdeki şeytan ve nefisle onları yola getirinceye kadar uğraşmak da farz-ı ayındır.

Düşmanla dövüşmek farz-ı ayın değil farz-ı kifayedir. Hepimiz muharebeye gider miyiz. Ancak gençleri toplarlar muharebeye götürmeye. İhtiyarlar işe yaramaz, çocuklar da işe yaramaz. Yaşlılardan da ancak iş görebilecek olanları harbe götürürler. Bizim için farz değil artık. Niçin? Biz o harplerin yükünü çekecek kudrette değiliz. Yaşlı insanlar. Genç 15-18 yaşındaki çocukların da keza onların da güçleri yetmez. Onlara da farz değil.

Ama nefsiyle mücadele herkese farz-ı ayın. Namaz nasıl farz-ı ayın ise nefsiyle mücadele

etmek de her mümine farz-ı ayındır. Çünkü o mücadeleyi yapmadıkça senin içinde saklanan cevheri sen bilemezsin. Ve bulamazsın. Asıl sen, senin senliğin, benim benliğim o cevherle. O cevher gönül cevheridir. Hiç haberimiz yok ondan. Bütün gayemiz bedenimizi beslemek, karnımızı doyurmak, dünya saadetlerini temin etmek için çalışmak. Bunlar hayvani nokta-i nazarından her mahlûkun hakkıdır.

Halbuki biz insan olmakla diğer mahluklardan ayırırız. Biz “ekmel-i mahlukat” bütün mahlukatın en iyisi, en âlâsı, en üstünü biziz. Durum böyleyken onlarla müşahede olursak kıymetimiz kalır mı? Hiç kıymetimiz kalmaz. Onun için düşmanlarla muharebe neyse nefsiyle muharebe edip insanın kendi benliğini bilmesi de odur.

“—Ben niçin yaratılmışım? Kimin kuluyum? Ben neyim? Bu yerin göğün, bu mevcudatın sahibi kim? Nerden olmuş bunlar?”

Tabiat kanunlarına uydur da uydur. Bakalım altından çıkabilir misin? Tabiat kanunlarıyla bu iş hiçbir zaman hallolmaz. “Bu işin sahibi Hz. Allah’tır” demedikçe kurtulamazsın dünyadan. Bu mevcudatın sahibi Hz. Allah olunca, şu semâvâtına bir bak bir de yerin yüzündeki mahluklarına bak da O Allah’ın ne büyük Allah olduğunu, onun ne büyük kudret sahibi olduğunu idrakin nispetinde anlarsın.

Binaen aleyh, insana lazım olan ancak bu ma’rifetullahtır. İnsan bu dünyaya bu ma’rifetullahı test etmek için gelmiştir. Bu

gözü de Allah onun için vermiştir. Bu gözü vermiş ki şu kâinatı görsün, bu kâinatı kimin yaptığını anlasın. Çünkü bu göz görünce bir iz görür. O gördüğü izden araba mı geçmiş, otomobil mi geçmiş, hayvan mı geçmiş, insan mı geçmiş anlar. İzi görünce, “Bu insan ayağının izi, bu hayvan ayağının izi, bu arabanın izi, bu otomobilin izi, bu taksinin izin...” diye hüküm verebiliyor.

Bu hükmü verebilen insan şu kâinatı gördüğü vakitte de bakacak ki ayı, yıldızı bütün ecsam-ı semaviyesiyle içinden çıkılmaz bir âlem, bunun sahibi mutlaka olacak. Kim? Allah.

Bu Allah-u Teàla’yı bilmek kolay da bir şey değildir. Allah’ı bilmenin ehl-i sünnet denilen şu İslam akidesi var ya -İmam-ı Âzâm ve İmam-ı Şafi’nin, biri bizim mezhep imamımız birisi de Şafilerdeki imam... Maturidi ile Eş’arî mezhebi dediklerimiz; bu iki mezhep dışında olan mezheplerin hepsi bâtıldır. Halbuki bugün insanlar akıllarına güveniyorlar, o akıllarıyla Allah’ı bulmanın imkânı yok.

Allah-u Teàla ancak Allah-u Teàla’nın kitabında, Cenab-ı Peygamber’in sözlerinde ne şekil tarif buyrulduysa Allah öyledir. Onun gayrısında akıllar onu alamaz. Tartamaz da.

Onun için biz her beş vakitte muharebe meydanı olan mihraba çıkarız, arkamızda da cemaat saf olur. Düşman karşısında muharebe meydanında nasıl saf saf duruyor askerler, onun gibi saf saf dururlar. Çünkü muharebe var. Boşluk bırakırsan oradan düşman içeri atlar, arkayı çevirir.

O boşluğu bırakmayacaksın. Burada da şeytan atlayıp arkayı çeviriyor. Onun için şeytanın hakkından gelmek için mutlaka Allah-u Teala'ya sığınmak ve ilticadan başka çaremiz yoktur.

d. Şehidlik Günahlara Kefarettir

Taberânî, Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

الْقَتْلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُكَفِّرُ الذُّنُوبَ كُلَّهَا إِلَّا
الْأَمَانَةَ وَالْأَمَانَةَ فِي الصَّلَاةِ وَالْأَمَانَةَ فِي الصَّوْمِ
وَالْأَمَانَةَ فِي الْحَدِيثِ وَأَشَدُّ ذَلِكَ الْوَدَائِعُ

(طب. عن ابن مسعود)

RE. 227/2 (El-katlü fi sebîli'llâh yükeffirü'z-zünûbe küllehâ ille'l-emâneh, ve'l-emânetü fi's-salâti, ve'l-emânetü fi's-savmi, ve'l-emânetü fi'l-hadîsi, ve eşeddü zâlike'l-vedâiu.)

(El-katlü fi sebîli'llâh yükeffirü'z-zünûbe küllehâ ille'l-emâneh) “Allah yolunda öldürülmek, bütün günahlara kefarettir, yalnız emanete değil. (Ve'l-emânetü fi's-salâti, ve'l-emânetü fi's-savmi, ve'l-emânetü fi'l-hadisi) Emanet namazda, oruçta ve sözde olabilir.

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.219, no:10527; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.323, no:5266; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.532, no:9515; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-EVliyâ*, c.IV, s.201; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.401, no:11116; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.218, no:15357.

(*Ve eşeddü zâlike'l-vedâiu*) Hepsinden mühimmi de elle getirilen emanete vefa etmektir.”

Allah için muharebeye girdik. Derken şehid olduk. Bütün günahlar silinir, yalnız emanet affolunmaz. Sana birisi bir emanet vermiş, o emanet senin elindeyken şehid olmuşsun. Günahların affoluyor, fakat o emanet senin üzerinde duruyor.

Emanet nelerdir? Peygamber SAS şimdi emaneti bizlere izah ediyor. Emanet nelerdir?

Biz emanet diyerekten; benim bir saatim var, size verdim ve “Şunu muhafaza edin, birazdan gelir alırım!” dedim. Gelemedim kaldı sizde. Siz beni bulamazsanız da mirasçılarımı bulup, bu saati onlara vermek mecburiyetindediniz ki o emanet elinizden sahibine gitmiş olsun. Biz emanet bunu zannediyoruz; para ve sâire.

Namaz bize emanettir. Şimdi günahlar dökülüyor, affoluyor ama emanet affolmaz dedi. O emanetin içerisinde es-salah. Namaz da bize emanet.

Ayet-i kerimede buyruluyor ki, *Estaizü bi'llâh*:

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا
وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

(الأحزاب: ٧)

(İnnâ aradne'l-emânete ale's-semâvâti ve'l-ardı ve'l-cibâli feebeyne en yahmilnehâ ve eşfakne minhâ ve hamelehe'l-insânü, innehü kâne zalûmen cehûlâ.)[Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, sorumluluğundan korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir.] (Ahzab, 33/72)

İnsan bu emaneti aldı. Müfessirler, “Bu emanet nelerdir?” diye incelemişler.

Altından çıkılamayacak kadar çok mânâlarla karşılaşmışlar. Namaz onun içerisinde, oruç onun içerisinde, doğruluk onun içerisinde, sadakat onun içerisinde... Hep iyilikler. Burada bir tanesi de namazdadır. Namaz emanettir sana... Nasıl? Allah-u Teâlâ nasıl emrettiyse o şekil kılmak üzere... Keyfine göre değil. Namazı Allah'ın emri nasılsa, Peygamber SAS nasıl onu bize gösterdi, talim ettiyse o şekilde kılacağız. Yoksa iki kılarırsın, dört kılarırsın, sekiz kılarırsın, on kılarırsın... Hiçbirisi makbul değil. Gösterilen neyse öyle kılacaksın.

Oruç. Oruç da bize emanet.

Konuşmalar. Konuşmalar da emanet. Nasıl? Doğru konuşacaksın. Yalan konuşursan emanete hıyanetlik etmiş olacaksın.

Bunun en kısası olarak Kur'an bize emanet, Kur'an'ın içerisinde Cenab-ı Hak neleri dediyse... Hadisler de bize emanet, Peygamber de neleri söylediye... Bu emanetlere riayet edebilirsen bahtiyarsın. Edemediğin taktirde

günahların affolur, bunlar sırtında kalır. Şehid olmakla bunlardan kurtulamıyorsun yani.

Bunların en şiddetlisi vedialar, verilen emanet şeyler. Mal, mülk, hayvan ve saire vedia olarak ne bıraktıysa... Bunları da sahiplerine vermekle insanlar daima mükelleftirler.

Onun için diyor ki: Muharebede şehid olmak her günahı döker ama borç kalır. Daha önce savm, salât dedi ya onlar hukuku'llahın konusu. Burada da hukuku'n-nâs'tan ibaret olan borç.

“—Ahmet Bey! Bana bu akşam beş bin lira ver. Şunu ödeyeyim, bunu yapayım; üç gün sonra sana veririm.”

Akşam Azrail AS geliyor. Diyebiliyor musun ki:

“—Dur, ben şu borcu ödeyim de ondan sonra gel!”

Diyemiyorsun. Bakıyorsun ki bir kaza olmuş Ahmet gitmiş. E bu borç!

“—Ne bileyim ben, babamın hakikaten sana borcu var mıydı yok muydu? Olsa da zaten bizim bunu ödeyecek hâlimiz yok. Bak bize de para lazım. Eh Allah bize verirse biz de sana öderiz” der en insaflısı.

Bakarsın o da yok. O adam o borçla ahirete gider. Ondan sonra Cenab-ı Hakk'a hesabını nasıl verir bilmem. Onun için borçtan çok sakınmak lazım! Çünkü biz zaten kendimiz emanetiz. Bilmiyoruz ki bu can ne zaman bizden alınacak.

Buna rağmen bir sene, iki sene, üç sene, dört sene vade ile nasıl borç yapıyorsun:

“—Şu binayı bana ver. Ben sana bunu 4 sene içinde ödeyeyim, ayda şu kadar şu kadar.”

Sen dört sene demek senetlisin ha. Allah sana selamet versin, bana da selamet versin. Ne

uzun emel derler buna. Bunun arkasından ne kavgalar, ne kıyametler kopar.

Şimdi şehid olunca iki hak var: Birisi Allah-u Teâlâ'nın kendi hakkı... Birisi de kullarının hakkı...

Cenab-ı Hak, şehid olanın kendisine olan haklarını affediyor. Ama kullara olan hak baki kalıyor. Bu haktan kurtulmak, ancak o kulların bağışlaması, affetmesi yahut hakkın ödenmesiyle olacak.

Onun için, hepiniz biliyorsunuz, Cenab-ı Peygamber SAS cenaze namazına geldiği vakit;

“—Bunun borcu var mıydı?” diye sorardı.

“—Borcu vardı.” denirse

“—Borcuna tekeffül eden var mı?” derdi.

Mirasçıları çıkıp;

“—Ben ödeyeceğim yâ Rasûlallah!” dediler mi;

“—Allahu ekber!” der, namazı kıldırırdı.

Eğer borcuna kimse tekeffül edemiyorsa, mirasçılarında filan ödeyecek bir şey yoksa;

“—Siz kıldırın kardeşinizin namazını!” der ve çekilirdi. Ne kadar ince bir şeydir bu.

Onun için, bu hırsla dayanıyor. İnsan aç kalır Allah esirgeye, komşudan bir şey ister, birisinden bir zaruret dolayısıyla bir şey ister. Ölse de Cenab-ı Hak bu borcu öder. Çünkü zaruret olarak onu aldı. Akşama aç, yemese ölecek. O zarurettten dolayı aldığı borcunu da ödeyemeden öldü. O Allah-u Teâlâ'nın meşietindedir, affeder onu Cenab-ı Hak.

Ama öteki öyle değil. Hırs. Yüz bin lirası var, daha istiyor ki beş yüz bin lirası olsun. Ötekinden berikinden de bir şeyler alıyor efendim ödeyemiyor da sonra. Onun hali çok haraptır.

Ondan dolayı, mümkün mertebe kimseye yük olmadan, kendi kazancıyla geçinebilmenin yolunu bulmak lazım! Hem ağırlık olma, yük olma âleme, çünkü herkesin malı da kendisine göre kıymetlidir. Sen onun malını alıp yiyip de rahat mı edeceksin?

e. Lânete Müstehak Olanlar

Taberânî ve Hatîb-i Bağdâdî, Abdullah ibn-i Ömer, Abdullah ibn-i Amr ve Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

الْقَاصُّ يَنْتَظِرُ اللَّعْنَةَ وَالْمُسْتَمِعُ يَنْتَظِرُ
الرَّحْمَةَ وَالتَّاجِرُ يَنْتَظِرُ الرِّزْقَ وَالْمُحْتَكِرُ
يَنْتَظِرُ اللَّعْنَةَ وَالنَّايِحَةُ وَمَنْ حَوْلَهَا مِنْ امْرَأَةٍ
مُجْتَمِعَةً عَلَيْهِنَّ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ
أَجْمَعِينَ

(طب. خط. عن ابن عمر، وابن عمرو، وابن عباس)

RE. 227/3 (El-kassu yentaziru'l-la'nete, ve'l-müstemiü yentaziru'r-rahmete, ve't-tâciru yentaziru'r-rizka, ve'l-muhtekiru yentaziru'l-la'nete; ve'n-nâihatü ve men havlehâ mini'mreetin müctemiatin, aleyhinne la'netu'llâhi ve'l-melâiketi ve'nâsi ecmaîne.)

³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.426, no:13567; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.205, no:311; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.233, no:4690; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.453, no:914; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IX, s.424, no:5034; Dört Abdullah RA'dan.

(El-kassu yentaziru'l-la'nete) "Kıssalar anlatan adam lanete müstehak, (ve'l-müstemiü yentaziru'r-rahmete) dinleyen rahmete muntazır olur. (Ve't-tâciru yentaziru'r-rizka) Tacir de rızka muntazırdır. (Ve'l-muhtekiru yentaziru'l-la'nete) Muhtekir ise lâneti bekler. (Ve'n-nâihatü ve men havlehâ mini'mreetin müctemiatin) Nâiha (cenazelerde para ile tutulup ağlattırılan kadınlar) ve etrafında toplanan kadınlara, (aleyhinne la'netu'llâhi ve'l-melâiketi ve'nâsi ecmaîne) Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti olsun!"

Şimdi (el-kas) diye vaizlere diyorlar. Kıssa nakleden vaizler Allah-u Teala'nın lânetini beklerler.

"—Canım nasıl olur? Bir insan vaaz etsin de arkasından lânet beklesin?"

Bu iki cihetten dolayıdır:

1. Aleme veriyor nasihatı ama kendisi ondan nasihat almıyor. Güzel güzel söylüyor, fakat kendisi söyledikleriyle amel olmadığı için Allah-u Teala'nın lanetine uğruyor o adam.

2. Söylediği sözlerde ilâve yapıyor veyahut eksik söylüyor. Allah Celle ve A'lâ'nın kelamına ve Peygamber Efendimiz SAS'in mübarek sözlerine ne ilave olunur, ne de o sözler eksik söylenir. Aynen neşretmek lazım!

Bu iki cihetteki olan kusurlarından dolayı bunların hâli haraptır. Vaaz etmek kolay değil.

Vaiz lâneti bekliyor, dinleyen de rahmet-i ilahiyi. Çünkü hak söylüyor, doğru söylüyor,

dinleyenler istifade ediyor. Ama kendisi dediğiyle amel edemediğinden dolayı lânete müstahak oluyor.

Tüccar alışveriş ediyor, Allah'ın vereceği rızkı bekliyor. Alır satar. O alıp satışında Allah-u Teala'nın ona taksim ettiği, kısmet kıldığı kazancı ele geçirir.

Bir de var ki, tüccar ama saklıyor aldığını, "Fiatlar artsın da öyle piyasaya çıkarayım! O zaman çıkarayım, çok kazanayım!" diyor.

Dün birisi söyledi de çok acı: Bir tüccar bir düğünde yalnız içki parası olaraktan kaç yüz bin lira ödemiş. Tabi bu gazetelere düşmüş, herkesin kulağına gitmiş. E bu helâlden kazanılan para böyle haramlara gitmez. Demek ki bu kazanılırken de ihtikârla kazanılmış.

İhtikârla kazanıyorsun ama müminlerin, müslümanların ve insanların da ızdırabına vesile oluyorsun. Yok! Arıyor adam. Gaz arıyorsun yok, yağ arıyorsun yok, et arıyorsun yok, ekmek arıyorsun yok... Neden? Diyor ki:

"—Zam yapılınsın da öyle satayım. Biraz daha artsın. Biraz daha fazla kazanayım!"

Bunları yapmak suretiyle kazananlar lanete müstehak oluyor.

Ötekilere rızık veriliyor, bu da lâneti bekliyor.

Naiha, ağlayıcı kadınlar. Bunlar da cenazelerde, ölülerde akraba ü taallukat toplanır, orada vaveyla ederek kıyametler koparıp ağlarlar, sızlarlar.

“—Ah şöyleydi de, ah böyleydi de, işte genç idi, şöyleydi, böyleydi...” diyerek ağlarlar.

Feryad ü figan koparırlar. Kadın olsun, erkek olsun kimler toplanıp da —ekseriyetle toplananlar kadınlardır— bu ağlamaya iştirak ettiyse, onlar da lanete müstehak olurlar.

Çünkü Allah-u Teàla'nın takdirine razı olmuyorlar. Hayata gelirken gülüyorduk, seviniyorduk “Oh! Allah bize evlat verdi.” diyorduk. E bugün de aldı. Alması dolayısıyla ahirete giderken ne bu feryad ü figan...

Ama insan üzülür, acır, gözünden yaş akar da bağıırıp çağırılmaz tabi... Bağıırıp çağırılmaz yasak. Onun iyiliklerini, şunlarını bunlarını kaside haline getirip de söylemelerle herkesi ağlatırlar. Onların okuyucuları var böyle ağlatmak için. Güzel güzel mersiyeler okurlar, o mersiyelerin arkasından başlar ağlamaya yalancılıktan... Herkes de ağlayınca, sen de ağlamaya mecbur kalırsın onlara bakarak.

Peygamber SAS, hem Allah'ın hem meleklerin hem de bütün insanların lânetinin bu tip insanların üzerine olduğunu bildiriyor. Ki Allah-u Teâlâ'nın takdirine razı değiller ki, ortalığı feryad ü figana boğuyorlar.

Onun için çoluk çocuğa daima nasihat etmek, vasiyet etmek de evde hepimizin vazifesidir.

“—Evladım sakın ha! Bak emr-i hak vaki olursa öyle deliliğe lüzum yok. Hepimiz Allah'ın kullarıyız. Hepimiz buradan ahirete gideceğiz. Binaen aleyh, sizin vazifeniz bizim için ağlayıp, feryad ü figan edip kıyamet koparmak değil.

Okursunuz ruhumuza, hayırlar yaparsınız ruhumuza, güzelce cenazemizi tertemiz kaldırırsınız. Sizin vazifeniz bunlardır ha!” filan diyerekten ikide birde onların kulaklarını doldurmak lazım!

Tabi onlar gençtir, bilmezler. Kulakları da böyle doldurulmazsa elbette feryad ü figan ederler.

f. Namazı Bekleyen Kimse

İbn-i Hibbân, Ukbe ibn-i Âmir RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

الْقَاعِدُ عَلَى الصَّلَاةِ كَالْقَانِتِ وَيُكْتَبُ مِنَ الْمُصَلِّينِ
مِنْ حِينَ يَخْرُجُ مِنْ بَيْتِهِ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى بَيْتِهِ

(حب. عن عقبه بن عامر)

RE. 227/4 (El-kàidü ale’s-salâti ke’l-kàniti, ve yektübü mine’l- musallîne min hîni yahrucü min beytihî, hattâ yercia ilâ beytihî.)

(El-kàidü ale’s-salâti ke’l-kàniti) “Namaz beklerken oturan kimse, ibadette oturan gibidir. (Ve yektübü mine’l-musallîne min hîni yahrucü min beytihî, hattâ yercia ilâ beytihî) Evinden çıkıp tekrar evine dönünceye kadar namazda yazılır.”

⁴ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.386, no:2038; Ukbe ibn-i Âmir RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.292, no:18936; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XV, s.216, no:15350.

Namaza erkenden gelmiş, oturuyor, namaz kılmıyor. Namaz vaktini bekliyor, “Vakit gelsin de kılayım!” diyerek. Namazı beklemek için oturan insan, uzun sûreleri okuyarak namaz kılan insan gibidir.

İster gece ister gündüz; ama çok uzun sûreleri okumak suretiyle ayakta namaz kılan insan nasıl sevap alırsa, bu namazı beklemek için oturan insan da aynı sevabı alır.

Evinden çıkıp da tekrar evinedönünceye kadar, hep namazdaymış gibi sevap yazılır ona.

g. Kadere İnanmayanlar

Ebû Dâvud, Beyhakî ve Hâkim, Abdullah ibn-i Ömer RA’dan; İbnü’n-Neccar Sehl RA’dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

الْقَدَرِيَّةُ مَجُوسٌ هَذِهِ الْأُمَّةُ إِنْ مَرَضُوا فَلَا تَعُودُوهُمْ
وَإِنْ مَاتُوا فَلَا تَشْهَدُوهُمْ

(د.ق.ك. عن ابن عمر؛ وابن النجار عن سهل)

RE. 227/5 (El-kaderiyyetü mecûsü hâzihi'l-ümmeti, in meridù *felâ teùdûhüm*, ve in mâtû *felâ teşhedûhüm*.)

⁵ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XII, s.302, no:4071; *Taberânî*, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.65, no:2494; *Hâkim*, *Müstedrek*, c.I, s.159, no:286; *Beyhakî*, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.203, no:20658; *Deylemî*, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.237, no:4705; *Heysemî*, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.417, no:11874; *İbn-i Adiy*, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.212; *İbn-i Hibbân*, *Mecrûhîn*, c.I, s.314; *İbn-i Asâkir*, *Târih-i Dimaşk*, c.XIX, s.62; *Abdullah ibn-i Ömer RA'dan*.

(El-kaderiyyetü mecûsü hâzihi'l-ümmeti)
“Kaderiyye taifesi, bu ümmetin mecûsîleridir.
(În meridû felâ teudûhüm) Hastalanır- larsa
onları ziyarete gitmeyin! *(Ve in mâtû felâ
teşhedûhüm)* Ölürlerse cenaze namazlarını
kılmayın!”

Kaderiyye dediğin gâvur değil. İslâm mezhepleri içerisinde Kaderiyye denilen bir mezhep var. Bunlar diyorlar ki:

“—Kader denilen şey yoktur. Kader insanın elindedir. İnsan isterse iyilik yapar, isterse kötülük yapar.”

Kaderi inkâr ediyorlar. Bizim itikadımızda kadere, hayır ve şerrin Allah’tan geldiğine inanırız. “Hayır ve şer Allah’tandır.” deriz.

Bunlar diyor ki:

“—Kul kendisinin hâlikıdır. Yapacağı işleri kul kendisi yapar.” Allah’ın elinden alıyor işi.

Biz o zaman çocuktuk da bu dersi okurken, bunların birisine rast geldik, bir grubuna. Bize de öğretmişlerdi:

“—Sen kendinin hâlikı isen, ağzını kapamadan ‘be’ de bakalım! Ağzını yummadan ‘Be’ harfini çıkar, ‘Mim’ harfini çıkar. Ama ağzını yumma! Madem ki hâlıkısın yapacağın işin, yap bakalım bu işi!” dedik.

Ha! İnsan demek ki ne kadar aciz. ‘Be’ demek için muhakkak dudakları kapamak lazım. Bu da senin elinde değil. Hâlıkın olsan kapamadan diyebilirsin. Demek ki hâlik değilsin, mahlûksun.

Kaderiyye denilen bu mezhep sahipleri, *bu ümmetin mecusileridir. Mecûsî, ateşe tapan, putperestler. Mecûsîye niye teşbih ediyor? Mecûsî diyor ki:*

“—Allah ikidir: Birisi zulmet, birisi nurdan ibaret. Nurun Allah’ı ayrı, zulmetin Allah’ı ayrı... Hayrın Allah’ı ayrı, şerrin Allah’ı da ayrı...”

Biz de birçok eski heykelleri görmüş, seyretmişizdir. “İşte bu hayır ilahesi, bu şer ilahesi” diyerekten ad takmışlar. Taşlardan yapmışlar bir şeyler, onlara hayır Allah’ı, şer Allah’ı diyerekten de ad takmışlar. Kendi elleriyle kendilerinin yaptıkları şeyler. Ama bu insanların içine kadar geçmiş.

Şimdi Kaderiyye mezhebi mensubu da diyor ki:

“—Hayrı da ben yaparım, şerri de ben yaparım! Hayır da benim elimde, şer de benim elimde...”

Biz de kayıyoruz ya konuşma sırasında... Biz de diyoruz ya bunu:

“—Adam istersen hayır yaparsın, istersen de şer yaparsın.”

Biz de kendiliğimizden Kaderiyye mezhebinin içerisine kendimizi sokuyoruz. Hayır ve şer Allah’tandır. Burası çok dikkat ister, çok da incedir bu...

Eğer hayır ve şer insanların elinde olsa, insanların hiçbirisi şerri işlemez. Şer işleyen insanlar pek az kalır. Herkes milyoner olmak ister, rahat etmek ister, şöyle olmak böyle olmak ister... Fakat herkes bunlara muvaffak

olamaz. Ancak takdir-i ilahi kimlereyse onlara nasip olur.

Onun için şimdi bu Kaderiyye mezhebine salık olanlar, girenler, bu ümmetin mecûsîleridir bunlar. Allah-u Teàla'nın takdirini kaldırıyor, onun yerine kendi takdirini koyuyor, diyor ki:

“–İnsan kendi ne yaparsa yapar.”

Dört Ehl-i Sünnet mezhebi ve imamları; İmam-ı Âzâm, İmam-ı Şâfi, Hanbeli, Maliki Hazretleri bunları elemiş el-hamdü lillâh. Bu mezheplerin salıkları ehl-i sünnettir, ehl-i sünnet itikadı üzeredirler. Bunların görüşü doğrudur. Bunların gayrı olan mezheplerin hepsi bâtıldır ve fikirleri de tehlikelidir.

Bak ne diyor: Bu mezhebe sâlik olanlar hasta olurlarsa, sakın onlara gidip de geçmiş olsun demeyin! Ziyaret etmeyin! Ölürlerse, cenazelerine de gitmeyin!

Allah kusurlarımızı affetsin... Kim bilir, biz ne kadar mecûsînin namazını kılıyoruz. O musalla taşlarına Kaderiyyenin bile yanında yıkanmış kaldığı kim bilir neler geliyor.

Evvelki gün duydum. Çok korktum, Allah muhafaza etsin... Kardeşlerimizden birisinin kardeşi:

“–Ben İslam değilim. Ben Müslüman değilim. Ben Müslümanlıktan çıktım. Memleketten de çıkacağım!” demiş.

“İslam değilim!” diye söyleyebiliyor. Bunu söylemek Kaderiyyelikten daha aşağıdadır. İslam'dan çıkmak mürtedliktir.

Şimdi mürted kimdir, gavur kimdir? Gavuru haksız yere kesemezsin. Gavuru ancak muharebe olurken kesmek caizdir. Muharebenin gayrısında gavura elleşemezsin. Memlekette bu kadar gavur yaşıyor bizim. Ne yapabiliyoruz, hiçbir şey yapabiliyor muyuz? Ne eskiden ne şimdi... Hakkımız değil. O da Allah'ın kuludur. Ama gâvurmuş; İncil'ine uysun, Tevrat'ına uysun, neyine uyarsa uysun. Bize ait değil o.

Ama “Ben çıktım” diyerekten İslam'dan çıkan insanın katli vaciptir. Gâvuru öldüremezsin. Gâvurun katli vacip değil. Ama İslam'dan dönenin katli vacip.

Ehl-i kitabın kestiğini --Ermeni, Rum, Yahudi, bu memlekette başka kim varsa— yeriz. Kasabı keser, sen de oradan etini alır güzelce yersin. O sana helaldir. Ama mürtedin kestiğini yiyemezsin.

Ehl-i kitabın kızını da alırsın. Rum kızı, Yahudi kızı hoşuna gider; o “Ben sana varacağım!” der sen de “Ben seni alacağım!” dersin, alırsın. “Evleniyoruz!” dersin. O gavur sen de müslüman. Zararı yok.

Ne kadar zaman, birçok büyüklerimiz de almışlar gavur kızlarını. Ama mürtedin ne kızını alabilirsen, ne ona kız verebilirsin. Aradaki kötülüğe bak şimdi! Kızını da alsan olmaz, kızını da versen olmaz.

Allah affetsin cümlemizin günahını...

h. Kur'an Okumanın Mükâfatı

Taberânî ve İbn-i Mürdeveyh, Hz. Ömer RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

الْقُرْآنُ أَلْفُ أَلْفِ حَرْفٍ وَسَبْعَةٌ وَعِشْرُونَ أَلْفَ
حَرْفٍ فَمَنْ قَرَأَهُ صَابِرًا مُحْتَسِبًا فَلَهُ بِكُلِّ حَرْفٍ
زَوْجَةٌ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ

طس. وابن مردويه، وأبو نصر عن عمر؛ قال: غريب الإسناد والمتن، وفيه زيادة على ما بين
(اللوحيين ويمكن حمله على ما نسخ تلاوته)

RE. 227/7 (El-kur'ânü elfü elfi harfin, ve seb'atün ve ısrûne elfe harfin; femen karaehû sâbiren ve muhtesiben, felehû bi-küllü harfin zevcetün mine'l-hûri'l-îni.)

(El-kur'ânü elfü elfi harfin, ve seb'atün ve ısrûne elfe harfin) “Kur'an bir milyon yirmi yedi bin harftir. (Femen karaehû sâbiren ve muhtesiben) Kim onu Allah'tan ecrini umarak ve sabırla okursa, (felehû bi-küllü harfin zevcetün mine'l-hûri'l-îni) her bir harfine karşılık kendisine hurilerden bir zevce vardır.”

Kur'an-ı Azimüşşan kitabımız bir milyon yirmi yedi bin huruftan ibarettir yahut daha ziyadedir. Kur'an harfleri hep sayılıdır.

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.361, no:6616; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.339, no:11653; Hz. Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.517, no:2308; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.223, no:15368.

Her surenin başında da Hamdi Efendi'nin tefsirinde “Bu sûrede bu kadar ayet var, bu kadar da harf vardır.” der.

Harfler bile sayılıdır Kur'an'da... Bir sûreye bir harf bile ziyade olmamıştır. Peygamber Efendimiz SAS zamanı saadetindeki harfler ne kadarsa, bugünkü Kur'anımızda da aynı o kadar harf vardır. Ne bir tane ilave olmuştur, ne de bir tanesi çıkarılmıştır. Harfler öyle muntazamdır.

Kim ki Kur'an'ı, mükâfatını Allah'tan isteyerek okursa, her okuduğu harf için, Cenab-ı Hak ona Cennet'te bir huri verir. Hudutsuz bir nimet...

i. Kur'an Bütün Dertlere Devadır

Ebü'n-Nasr ve Kudâî, Hz. Ali RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

الْقُرْآنُ هُوَ الدَّوَاءُ

(أبو النصر، والقضاعي عن علي)

RE. 227/8 (El-kur'ânu hüve'd-devâ') “Asıl deva Kur'an'dır.”

Bütün şifa Kur'an'dadır. Kur'an ile şifa olmayan, başka yerden şifa bulamaz. Kur'an'ın hülâsası Fatiha-i Şerif'tir. Fatiha-i Şerif bütün dertlere devadır. Bazı iç dertlere de; ahlâkî olan marazlara karşı da, itikâdî olan marazlara karşı da...

⁷ Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.51, no:28; Deylemî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.III, 9, no:4676; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.517, no:2310; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.227, no:15376.

Bir adam Hz. Ömer'e her gün gelirmiş.

“—Açım, çıplağım; bana yardım et, bana para ver!” diyerek hazineden mal ister dururmuş, yardım ister dururmuş.

Hız. Ömer de herhalde bir gün canı sıkılmış ki:

“—Yahu her gün ne gelip duruyorsun, istiyorsun. Kur'an'a çalış. Kur'an sana kâfi gelir. Git! Gelip durma benim kapıma!” demiş.

Adam kaybolmuş. Bir müddet sonra Hz. Ömer, o adamı aramış ve etrafındakilere demiş ki:

“—Her gün gelip bizden bir şeyler isteyen bir adam vardı. Ne oldu o adam?” Bulmuşlar çağırmışlar. O adam demiş ki;

“—Allah'ın kitabı beni Hz. Ömer'in kapısına müracaattan kurtardı. Şimdi ben Rezzak'tan istiyorum senden değil. Sen rızık yiyicisin. Rızık yiyici olduğun için beni kovdun. Fakat ben bu sefer Rezzak'a yöneldim. Rezzak bana veriyor her şeyi.”

Niçin? Kur'an sebebiyle...

Onun için Kur'an'ın bereketi nâmütenâhidir. Bütün dünyanın bütün bereketleri biter, Kur'an'ın bereketi bitmez. Onun için Kur'an bütün dertlere devadır. Bütün dertlere... Fakirliğe de devadır, hastalıklara da devadır, dertlere de devadır, dünyaya da devadır, ahirete de devadır.

Dünya da Kur'an'ın üzerinde, ahiret de...

j. Kur'an Şefaattçidir

Taberânî ve Ebû Nuaym, Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan; İbn-i Hibbân, Beyhakî ve Ziyâü'l-Makdisî, Câbir ibn-i Abdullah RA'danve Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

الْقُرْآنُ شَافِعٌ مُشَفِّعٌ وَمَا حِلٌّ مُصَدِّقٌ فَمَنْ جَعَلَهُ
إِمَامَهُ قَادَهُ إِلَى الْجَنَّةِ وَمَنْ جَعَلَهُ خَلْفَ ظَهْرِهِ سَاقَهُ
إِلَى النَّارِ

(طب. حل. عن ابن مسعود؛ حب. هب. ض. عن جابر، عن ابن عباس)

RE. 227/9 (El-kur'ânü şâfiun müşeffeun, ve mâhilün musaddakun, femen cealehû imâmehû kâdehû ile'l-cenneti; ve men cealehû halfe zahrihî. sâkahû ile'n-nâri.)

(El-kur'ânü şâfiun müşeffeun) “Kur'an-ı Kerim şefaattçidir ve şefaati makbuldur. (Ve mâhilün musaddakun) Riayet etmeyenlere ise hasım olarak isbat-ı vücud edecektir.

⁸ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IX, s.198, no:10450; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.X, s.497, no:30677; Ahmed ibn-i Hanbel, *Zühd*, c.I, s.155; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.229, no:4675; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.415, no:791; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.127; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.198; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.351, no:2010; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.487, no:2486; Ma'kıl ibn-i Yesâr RA'dan.

(Femen cealehû imâmehû kâdehû ile'l-cenneti) Kim ki, Kur'an'ı öne alırsa, Kur'an onu Cennet'e götürür. (Ve men cealehû halfe zahrihî. sâkahû ile'n- nâri) Kim de arkasına bırakırsa, onu da Cehenneme sürer."

Kur'an bir kitaptır ama Cenab-ı Hak o kitabın kendisine bir şefaathakkı vermiştir:

“—Yâ Rabbi! Bu kulun senin kitabın ile amel oldu. Okudu, geceleri namazlar kıldı, Kur'anlar okudu... Ben şahidim!” der. “Beşeriyet itibariyle kusurları da var tabi” diye affını ister, şefaatheder.

Herkes şefaatheder ama herkesin şefaathi kabul olmaz. Şefaathi kabul olanlar içerisinde bir Peygamber SAS var, bir de Kur'an-ı Azimüşşan... Bu iki şefaathçiyi Cenab-ı Allah reddetmiyor. Bunların şefaathi ind-i ilâhide makbul. Kime şefaathederse, o kurtarıyor yakasını...

Aynı zamanda iki taraf için lehte ve aleyhte şahitlik ediyor.

Lehte olanlara yani Kur'an'la amel olanlara diyor ki:

“—İşte bunlar yâ Rabbi! Gece namazlarını kıldılar. Kur'an ile amel oldular, Kur'an'ın yolunda yürüdüler. Affet kusurlarını!”

Ötekisi için de diyor ki:

“—Yâ Rabbi! Bu adam hiç bu kitap ile amel olmadı. Hiç okumadı. Hiç yüzüne bakmadı. Bilakis Kur'an'ın dediklerinin tersini yaptı. Kur'an şunu dedi, o aksini yaptı. Kur'an bunu dedi, aksini yaptı. Namazını kılmadı, şunu yapmadı bunu yapmadı...” diye şikâyet ederler.

Şikayetçi. Müdde-i umumi diyorlar ya umumi davacı... Bunun da davası kabul olunur. Davası da reddolunmaz.

Kim Kur'an'ı önüne alırsa, yani onunla amel olursa; Kur'an'a hizmet eder de Kur'anın dediklerini yaparsa, tutarsa, Kur'an onu Cennet'e doğru çeker götürür.

Kur'an'ı arkasına bırakırsa... Çocuklarına vasiyet ediyor:

“—Oğlum ben ölürsem bak bu kadar namazım var, bu kadar orucum var, bunlar için bir devir yaptırırsınız. Ondan sonra benim şuna buna borcum var. Onu da ödersiniz. Şu kadar namaz kılmadım, bu kadar oruç tutmadım filan. İşte bunları ödersiniz.” diye arkasına atıyor.

Babası çocuğuna:

“—Oğlum ben öldükten sonra şuraya bir çeşme yaptırırsınız. Şuraya bir cami yaptırırsınız. Şuraya bir medrese yaptırın. Şuraya bir mektep yaptırın!” diye vasiyetler etmiş.

Namaz vakti gelmiş. Çocuk feneri almış babasının önüne düşmüş. Camiye gidiyorlar. Çamura gelince çocuk feneri önüne çekivermiş. Babası arkada karanlıkta kalınca çamura basmış.

“—Ne yaptın oğlum, niçin böyle yaptın?” demiş. Oğlu:

“—Baba! Sen yaptın ben yapmadım ki. Sen yapacağın şeyleri kendinden sonraya bırakıyorsun. İşte kendinden sonraya bırakılınca böyle olur bu. Yapacaksan vaktinde yap da sonra bize de vebal bırakma bari!” demiş.

Onun için Kur'an ile amel olabilirse ne bahtiyar...

Aziz kardeş! Sakın ha Kur'an'a sırtını çevirme, arkanı çevirme. Kur'an Allah'ın kitabı. Allah ile dövüş olmaz. Allah ile mücadele olmaz. Allah'a karşı asilik olmaz. Varlığı yaratan o... Seni yaratan o, beni yaratan o, bütün kâinatı yaratan da o... Bu Yaradan'a karşı insanın ters gelmesi kadar şaşılacak bir şey yoktur.

Zerre kadar akli olan insan; "Yahu ben ne yapıyorum. Evet bu haramdır!" demelidir. Haram olduğu halde bunu irtikap ediyorsun ama nefsine aldanıyorsun. Tövbe et, bir daha yapmamaya çalış!

k.Kur'an Allah Kelamıdır

Ebû Nuaym, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

الْقُرْآنُ كَلَامُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ فَلْيُجَلِّ صَاحِبُ الْقُرْآنِ
رَبَّهُ عَنْ إِتْيَانِ مَحَارِمِهِ

(أبو نعيم عن جوير عن الضحاك عن ابن عباس)

RE. 227/10 (El-kur'ânü kelâmu'llâhi azze ve celle, felyücil *sahibu'l-kur'âni rabbehû an ityâni mehàrimihî.*)

⁹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.228, no:4671; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.551, no:2470; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XV, s.226, no:15373.

(El-kur'ânü kelâmu'llâhi azze ve celle) "Kur'an Allahu Azze ve Celle'nin kelimidir. (Felyücil sahibu'l-kur'âni rabbehû an ityâni mehârimihî) Öyle ise Kur'an sahibi, Rabbinin, yasak ettiklerini yapmamak suretiyle, ona tazim etsin!"

Onun için, Kur'an okurken edeb ile okumak, edebe riayetkâr olarak okumak lâzım! Muhakkak surette herkesin Kur'an-ı Azimü'sşan'ı okumayı öğrenmesi lazım! Her mümin-i muvahhiddin, "Lâ ilâhe illa'llâh, Muhammedün rasûlü'llâh" diyen her Müslümanın, muhakkak surette Kur'an-ı Azimü'sşan'ı okumasını öğrenmesi boynunun borcudur.

"—Bilemiyorum canım. Çocukluğum işte şöyle geçti böyle geçti. Şimdi de olmaz bundan sonra" filan demek doğru olmaz.

İnsan, doğuşundan ölümüne kadar ilmi talep etmek mecburiyetindedir. Doğuştan ölüme kadar. Dün öğrenemediysen bugün fırsat elde, öğrenebilirsin yine. Zor bir şey değildir 28 harfi bellemek. Birer günde bellesen 28 gün eder yâhu... 28 günde 28 harfi insan belleyemez mi? Bu 28 harfin birbiriyle çarpışması, bağlanması da bir ay sürsün. İki ay içerisinde, üç ay içerisinde insan mükemmel surette Kur'an-ı Azimü'sşan'ı okur. İsterse yani.

Onun için şimdi birçok bahtiyarlıklar var. Bugün en sevdiğimiz altın... Sarı altınlara herkes bayılır. Hadi bugün onun kendisini kaldırdılar ama elimizdeki banknot kağıtlar da onun yerine geçiyor. Onun yerine kullanıyoruz. Bunun

için insan ne kadar zahmetler çekiyor ya. Şu banknotları çoğaltayım diye ne zahmetler çekiyor. O zahmetlerin eğer yüzde değil binde biri kadar bir zahmeti Kur'an-ı Azimü's-şan'ı öğrenmek için hasretsek, çoktan hafız oluruz.

İkincisi, "Gayret edip de şu paraları toplayalım, şöyle bir servet sahibi olalım!" diyerek uğraşyoruz. Uğraşıyoruz ama hadi muvaffak da olduk. Birkaç milyon paramız da var. Beş on milyon, belki milyar paramız var. İşte şurası da bizim burası da bizim, şu saray da bizim, bu saray da bizim, bu vapurlar da bizim, şu da bizim, bu da bizim... Hadi şimdi Ay'ı da satın alalım, Ay da bizim olsun. Ama gözünü yumduktan sonra hepsi bitiyor. Gözünü yumuncaya kadar. Göz yumuldu mu Ay'ı da gitti, Güneş'i de gitti, hepsi gidiyor.

Ama Kelamullah'ı belledin. O Kelamullah seninle beraber gidiyor. Altınların hesabı var:

"—Nasıl kazandın, söyle bakalım? Niçin bunları böyle sakladın, niçin ihtikâr yaptın, söyle bakalım? Niçin faize verdin, söyle bakalım? Niçin faiz aldın, söyle bakalım?"

Oo, altından çıkılmaz. Ama Kur'an'ı okumuş, bellemiş. Onunla gelmiş, onunla gidiyor. Ne mutlu bu bahtiyarlara!

Onun için öğrenilecek bir şey varsa aziz kardeş, Kelamullah'tır. Çünkü ma'rifet-i ilahiye Kelamullah ile olur. Allah'ı bilmenin vasıtası Kelamullah'tır. Kelamullah'ı bilmeden Allah'ı bilmek mümkün değildir.

İşte gâvurlar da bakıyor; “Bu mülkün sahibi var. İsa da onun oğlu” diyor. Allah’ın oğlu olur mu?

Diyor işte ne yapacaksın?

Sen öyle bir itikada sahip ol ki, Kur’an’da Allahu Azze ve Celle sana kendisini nasıl bildirdiyse, sen öyle bilebilesin. Onun için Kur’an’ı bilmek mecburiyetindeyiz ki, Allah’ı bilelim. Ma’rifetullah kolayca olmaz ki...

Onun için bir de hasetlik vardır. İnsan yaratılırken hasetçi olarak yaratılmıştır. Komşu komşuyu çekemez, esnaf esnafı çekemez, hafız hafızları, hoca hocaları çekemez, vaiz vaizleri çekemez, müftü müftüyü çekemez... Hep birbirine grift olmuş.

Sebebi; ondaki mal onun elinden çıkmadıkça benim elime girmez ki. Ondan çıkıp bana gelmesi için işte hasetlik lazım. Müşteri girerken “Oraya gitme, gel bana!” diyeceğim, onun elinden müşterisini alacağım. Onun sattığı malı zemmedeceğim, “İyisi bende...” diyeceğim ki ben kazanayım. Bu haset ve hırs dolayısıyla insanlar birbirine böyle girmiş bugün. Altından çıkılacak bir imkân da yok.

Yalnız ma’rifet-i ilahiye mertebesine ulaşan ulemada bu olmaz. Burada hepsi ma’rifet-i ilahiyeye ulaşmış yüz tane hoca olsun, hepsi birbirinin elini öper, hepsi birbirine hürmet eder, hepsi birbirine saygı gösterir. Fakat bu mertebeye yetişemediyse, burada nakıssa birbirlerinin aleyhinde başlarlar çekememezliğe. Sebebi noksanlık.

Şimdi bak şu semâvâta! Hiç kimse darılır mı, “Sen niye bakıyorsun bu semâvâta?” diyerek. Darılmaz. Çünkü geniş, herkese yeter. Bak bakabildiğin kadar. Ma’rifet-i ilahiye yanında sema sıfır, hiç kıymeti yok. Ma’rifet-i ilahiye o kadar geniş.

Binaen aleyh, ma’rifet-i ilahiyeden alacağın lezzet, nasip ne kadar geniş olursa olsun, herkes gücü nisbetinde alır. Denizden su alırken “Sen alma, ben alacağım!” der misin? Sana da yeter bana da yeter. Deniz bu. Ma’rifet-i ilahiye de öyle bir derya ki ucu bucağı yok. Bu bizim denizlerin yine ucu bucağı var. Onun ucu bucağı da yok. İşte o ma’rifet-i ilahiyeye seni ulaştıracak şey Kur’an’dır.

“—E biz Kur’an’ın mânâsını da bilmiyoruz.”

Öğren. İngilizce’yi bilebiliyorsun değil mi? Fransızca’yı? Onu da bilebiliyorsun. Almanca’yı? Daha küçük yaşından itibaren öğreniyorsun. Onları öğrenebilirken, senin kitabın olan, dininin kitabı olan Kur’an’ın “*El-hamdü li’llâh*”ının ne demek olduğunu bilmemek olur mu hiç! Demek ki sen tam dünya adamısın. Allah kusurumuzu affetsin de, Kelamullahın evvelâ kelimesini, lafzını öğrenelim. Sonra arkasından da mânâlarını öğrenmeye gücümüz yettiği nisbette çalışalım!

Onun için, Kur’an-ı Azîmü’ş-şan’a sahip olan insan, Rabbine ta’zimi iyi yapar. Şimdi bu müslümanlıkta bilinmesi gereken çok iyi bir şey var ki: Allah-u Celle ve A’lâ her yerde kuluyla beraberdir. Nerede olursan ol, Allah seninle

beraberdir. Allah-u Teala'nın seninle beraber olduğunu bilebilmek, imanın en efdalidir. Sen bir yer bul ki o yerde Allah olmasın. Karanlık bir yer bul ki orada Allah olmasın. Bulabilir misin böyle bir yer? Bulamazsın.

Bir hikâye aklıma geldi de. Bir şeyh efendinin bir sürü dervişleri varmış da içlerinden bir tanesini şeyh efendi pek seviyormuş. Öteki dervişler dermişler ki:

“—Yahu bunu neden bu kadar sever şeyh efendi? Neden sever acaba bu kadar?”

Anlamış bunu şeyh efendi.

“—Hadi, bugün sizinle bir kır alemi yapalım çocuklar!” demiş.

“—Peki!” demişler.

Bir ilkbahar havasında çıkmışlar araziye...+

“—Çocuklar çiçeklerden bir şeyler toplayıp da getirin bakalım.

Koklayalım. Onlardan istifade edelim!” demiş şeyh efendi.

Herkes yayılmış bahçelere. Şundan bir tane bundan bir tane diyerek güzel güzel demetler yapmışlar, getirmişler. Galiba onu bizim Hz. Hüdei'ye de atfediyorlar, başkalarına da atfederler ya... Şeyh efendinin çok sevdiği derviş de bir tane böyle boynu bükük bir şey bulup getirmiş.

“—Oğlum! Herkes demet demet getirdi. Sen neden böyle bir tane boynu bükük çiçek getirdin?”

“—Efendim! Hangisinin yanına gittiysen hepsi ‘Allah’ diyorlardı. Zikrullah yapıyordu. Kıyamadım koparmaya. Bu zavallının koparmışlar kanadını da bu mahrum olmuş zikrullahtan. Onu bulup da getirdim huzurunuzda.”

Buna işte ma’rifetullahtan bir nasip derler. Yani bunu hepimiz dil ile biliyoruz ama hakikaten bilebilmek meseledir yani. Onun için Allah-u Teàla’yı zikretmeyen hiçbir mevcut yok. Kâinatta ne görürsen gör hepsi Allah’ı zikrederler. Her şey onu zikrederken sen ekme-i mâhlukat ve eşref-i mevcudat ol da Allah demekten kork, kaç ve Allah diyenleri de itham et. Bu insana da yakışmaz, hiç kimseye yakışmaz.

Ehl-i iman olmak, ehl-i Kur’an olmak demektir. *“Lâ ilâhe illa’llah”* diyenlerin hepsi Kur’an’a sahiptirler. Kur’an’ı canlarına, ciğerlerine canları gibi basarlar. Ona kimseye söz söyletmek istemezler. Öyleyse sen de ona tazim et, hürmet et, saygı göster. Kur’an’ını iyi oku, okuduğun vakitte ta’zim ile oku, hakkına hukukuna riayet et, helaline haramına riayet et! Çok kazanacağım diye kendini cehenneme atma!

I. Kibir, Hased ve Hırstan Sakın!

Onun için bir büyük gelmiş, nasihat ediyor. Demiş: *“—Sana ben biraz nasihat edeceğim.”*

“—Buyurun efendim!” demiş.

“—Sakın büyüklenme! Büyüklük Allah’a mahsustur. Bak, İblis aleyhila’ne büyüklendi,

Âdem'e secde etmedi. 'Ben ondan daha âlâyım' dedi. Fakat Allah'ın tard olunmuş, lânet olunmuş mâhluklarından birisi oldu. Kıyamete kadar mel'un.

İkincisi, hasetlik etme! Hz. Âdem'in çocuklarından Kabil hasetlik dolayısıyla kardeşi Habil'i öldürdü. Hasetliğin neticesi insanlar arasında kavgaya ve ölüme sebep olur.

Hırs da yapma sakın! Hırslı olma, takdir-i ilahiye razı ol. Dünya benim olacak diye de uğraşma. Hz. Âdem'e Cennet'i verdi Cenab-ı Hak. Cennet ki ucu yok bucağı yok. Her şey içinde... Ama Cenab-ı Hak Hz. Âdem'e:

'—Şuna elleşme, şundan yeme' dedi.

Âdem AS kim bilir ne zaman artık, 'Bir şunun tadına bakayım' demiş. Onun tadına bakınca karnına ağrı gelmiş. Karnına ağrı gelince yani defî hacet ihtiyacı hasıl olmuş. Kıvranıyor iki tarafa. Cenab-ı Hak bir melek yollamış "Sor bakalım niye kıvranıyor?" demiş.

'—Ne o Âdem. Ne oldu sana?"

'—Bilmem. Bir şeyler yedim. Karnım... Çıkarmak istiyorum bir şeyler.'

'—E bak bakalım. Cennette bulabilecek misin onu çıkarabilecek bir yer. Cennet bu. Nereye çıkaracaksınız, öyle pislik yeri değil ki burası. Madem sıkıştın. Öyleyse hadi in bakalım dünyaya. Onun yeri dünya... O ancak dünyada çıkarılır. O ancak dünyaya yakışır."

İnsanoğlunun dünyaya gelmesine sebep de bu hırs olmuştur. Binaen aleyh hırs sahibi olursan, Cennet'ten kovulanların neticesine uğrar insan Allah esirgeye.,, Çok kazanacağım derken.

Bir nasihati daha var onun:

“—Sakın, Ashab-ı Kirâm'ın işine karışma! O zaman da sükût et” demiş. Hani şu Hz. Ali ile Hz. Muaviye arasındaki vakalardan dolayı bin bu kadar sene geçtiği halde hâlâ onun tarafgirliği devam eder durur. Sakın buna sen karışma. Sükût et!” demiş. “Öyle bir vaka karşısında sükût et!” demiş.

Allah bizi de bunların arasında sükût edip de rızasını kazanan kullarının arasına kabul eylesin... Son nefesimize kadar rızası üzere ve sevdiği ameller üzere yaşayan kullarının arasına kabul etsin... Son nefeste de hep beraber kelime-i şهادet getirerekten hüsnü şهادetle, hüsnü hatimelerle ahirete göçen kullarının arasına sizi de, bizi de, ve bütün Ümmet-i Muhammedi de kabul buyursun ve nasib eylesin...

p. Hatim Duası

Sübhâne rabbiye'l-aliyyi'l-a'le'l-vehhâb... El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî, ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayri halkihî muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

Allâhümme rabbenâ, yâ rabbenâ, tekabbel minnâ, inneke ente's-semîü'l-alîm... Ve tûb aleynâ yâ mevlânâ inneke ente't- tevvâbü'r-rahîm... Ve'hdinâ ve veffiknâ ile'l-hakkı ve ile'n-necâti ve ilâ tarîkın müstakîm... Bi-bereketi hatemâti'l-kur'âni'l-azîm, ve bi- hürmeti men erseltehû rahmeten li'l-âlemîn...

Va'fü annâ yâ kerîm... Va'fü annâ yâ rahîm...
Va'ğfir lenâ zünûbenâ bi-fadlike ve cûdike ve
keremike yâ ekreme'l-ekremîn ve yâ erhame'r-
râhimîn...

Allâhümme zeyyinnâ bi-zîneti kur'âni'l-azîm...
Ve ekrimnâ bi- kerâmeti kur'âni'l-azîm... Ve
edhilne'l-cennete bi-şefâati'l-kur'âni'l- azîm...

Allâhümme'c'ali'l-kur'âne karînen... Ve fi'l-
kabri mûnisen... Ve fi'l-kıyâmeti şefîan... Ve
ale's-sırâti nûran... Ve ile'l-cenneti refikan... Ve
ile'l-hayrâti küllihâ delîlen ve imâmâ...

Allâhümme'rhamnâ bi'l-kur'âni'l-azîm...

Vec'alhu lenâ imâmen ve nûran ve hüden ve
rahmeten yâ erhame'r-râhimîn...

Allâhümme zekkirnâ minhü mâ nesînâ...
Ve allimnâ minhü mâ cehilnâ... Ve'rzukna
tilâvetehû alâ tâatike anâe'l-leyli ve etrâfe'n-
nehâr... Va'hşurnâ mea'n-nebiyyi salla'llâhü
aleyhi ve selleme ve âlihi'l-ahyâr...

Ve hevlene'llâhümme's-saâdete, ve's-
selâmete, ve'l-beşârete, ve'l- emân... Ve lâ
tahtim lenâ bi'ş-şerri, ve'ş-şekâveti, ve'd-
dalâleti, ve't-tugyân... Ve nebbihnâ an nevmi'l-
gafleti, ve'l-keselân... Min kabli en tumîtenâ,
ve min ekli'd-dîdan...

Allâhümme yemmin kitâbenâ... Ve yessir
hisâbenâ... Ve sekkıl mîzânenâ... Ve a'tik
rikâbenâ... Ve beyyîd vücûhenâ... Va'hşurnâ
tahte livâi'l-mustafâ... Bi-rahmetike yâ
erhame'r-râhimîn...

Yâ Rabbi, bu okuduklarımız hatimlerden, dualardan, tesbihlerden hasıl olan ecr ü mesûbatı sevgili Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ salla'llâhü teâlâ aleyhi ve sellem efendimiz hazretlerinin ve bi'l-cümle peygamberan-ı izâm hazeratının evlâd, ezvâc, ashâb ve etba'larının ve bu ana kadar geçmiş olan bi'l-cümle mü'minûn, müminât ve meşâyih-ı izâm hazerâtının ruhlarıyla beraber, memleketimizin medar-ı iftiharî Eyyüb Sultan Hazretleri'nin ruhuna ve bilumum eshabı güzîn rıdavanu'llâhi aleyhim ecmain hazretlerinin ruhlarına;

Selâtîn-i mâziyyenin ruhları ile birlikte İskender Paşa'nın ruhlarına, bi'l-umum ashabı hayratın da ruhlarına; bâhusus hâzırûn ve cemâat kardeşlerimizin ve bu hatimleri okuyan kardeşlerimizin geçmişlerinin ruhlarına, ayrı ayrı hediye eyledik Mevlâ vâsıl eyleye...

Cümlesinin ruhlarını mesrûr, kabirlerini pürnûr, makamlarını âlî, derecelerini yüksek eyleyip, seyyiatlarını ve seyyiatlarımızı da hasenata tebdil eyle yâ Rabbi!

Bizlere dahi onlar gibi bu dâr-ı dünyadan göç vakti gelince, cümlemizi az ağrı, asan ölüm ve kâmil bir iman ile ve buyurun:

“—Eşhedü en lâ ilâhe illla'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh...”

Aşk ile bir dahi:

“—Eşhedü en lâ ilâhe illla'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh...” Şevk ile bir dahi:

“–Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh...” kelime-i tayyibe-i münciyesini de can u gönülden söyleye söyleye çene kapayıp göz yummayı Mevlâ cümle Ümmet-i Muhammed’e, hâsseten biz aciz kullarına da lütf u ihsân eyleye...

Allâhümme’c’alnâ mine’t-tevvâbîn... Vec’alnâ mine’l- mutatahhirîn... Vec’alnâ min ibâdike’s-sâlihîn... Vec’alnâ mine’llezîne lâ havfün aleyhim ve lâ hüm yahzenûn...

Allâhümme’hdinâ min indik... Ve efid aleynâ min fadlik... Ve esbiğ aleynâ min rahmetik... Ve enzil aleynâ min berekatik...

Allâhümme innâ nes’elüke temâme’n-nimeh... Ve devâme’l- âfiyeh... Ve hüsne’l-hâtimeh... Bi-hürmeti’l-fâtihah!

Mehmet Zahid Kotku

16. 01. 1972 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU / Hadis Dersleri’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

